

“Schat, ik heb echt een ge-wel-dig idee!”, zegt de Medewerker Stadshart tegen de geliefde die net een tweede kopje koffie inschenkt voor bij het ontbijt. “Ik had je toch verteld van dat pleintje in Almere waar alle gebouwen nu leegstaan...”. De lichaamstaal van de geliefde straalt een ongeïnteresseerd geen idee uit. “Jawel”, probeert de medewerker Stadshart, “dat pleintje waar echt niemand wil komen. Met die waterpartij in het midden waar die kindjes in de winter op schaatsen...” De geliefde plopt de croissants uit de ronde verpakking, want het is zondag. Huismerk, want het is crisis.

“Jammer dat ze niet in de hamsterweken zitten, want dan had ik voor het hele jaar ingeslagen”, klinkt het vanachter het kookeiland. Maar de medewerker Stadshart hoort ’t niet. Een carrièrebepalend idee zit in het hoofd en dat moet eruit. De vraag wat hij gaat doen terwijl de croissants over 7 minuut 14 uit de oven komen gaat volledig aan de Medewerker Stadshart voorbij omdat de route naar de werkkamer op de eerste verdieping al voor de helft was volbracht. Vroeger was dat de kamer van Igor, maar die is alweer 2 jaar het huis uit. Het Apple-tje wordt uit de rugtas gehaald en op het Ikea-bureau geplaatst. Even de juiste coördinaten intikken in Google Maps en... en... jaaaaaaaaa! Ge-ni-aal. Maar welke kleur? Naar beneden!

Daar krijgt Bingo (u begrijpt ‘m ..met roepen in het park? Lachen toch?), de Golden Retriever, net de laatste croissant toegeworpen. De geliefde moppert iets vanaf de bank over gezelligheid op die ene dag in de week, maar de Medewerker Stadshart heeft daar even geen tijd voor. Het schuurtje in en op zoek naar de waaier met RAL-kleuren, die eigenlijk teruggebracht had moeten worden naar het mannetje dat de buitenboel voor weinig had gedaan, deze zomer 2, nee: alweer 3 jaar geleden. De spaarlamp gaat aan en het is duidelijk: het wordt vuurrood. De kleur van passie! En die keuze wordt maandagochtend, even over tien op de ingelaste meeting met de teamleiding bevestigd.

Lekker gek, het kan toch in Almere? Gewoon doen! Maar 2 dagen later is het mis. Geen mens heeft zijn idee waargenomen, op één na. De verslaggever van de regionale omroep blijkt in de buurt van het pleintje te wonen. En wegens gebrek aan andere onderwerpen informeert de zender bij de gemeente wat dat bloedbad op het Schippersplein moet voorstellen. Een voorlichter van de gemeente legt uit dat het gekleurde water een poging van de gemeente was om het dode pleintje wat op te fleuren, maar “omdat het badje zelf blauw is werd het frisse rood... leek het wel een bloedbad, ja... Niet de kleur die we voor ogen hadden, nee... gaan we zo snel mogelijk weer normaal maken, hahaha...ja hoor, tot genoeg.

De Medewerker Stadshart baalt. De kleur had makkelijk op kleur gemaakt kunnen worden, “maar ja” had de voorlichter gezegd, “straks hangen die jongens en meisjes van de media wéér aan de lijn” en hij begreep toch wel dat we dat niet kunnen hebben, dat er meer te doen was. En verder nog iets over het grote geheel en imago van de stad. De Medewerker Stadshart besluit wat vroeger naar huis te gaan, maar eerst moet hij nog een belletje plegen. “Met de bloembak-specialist? Ja, met de medewerker Stadshart van de gemeente Almere, ik wil graag

weer wat bloembakken bestellen. Nee gewoon dezelfde als altijd. Want opfleuren is leuk, maar we moeten niet teveel uit de band springen, hè...”